

Várom az őszi esőket

*Nem vagyok jó már semmire,
csak arra, hogy magamat tisztán lássam
a mocsárba zuhant fejek között.
Tudom, hogy sokat éltem,
de minden napomat csak félig.
Pörgött velem a föld,
a párnám alatt tücskök cirregettek,
bombák aludtak,
és Isten is ott motoszkált néha,
amikor ráért,
hogy a tollpibékből
galambokat teremtsen újra.
Kiválasztottja voltam jó sokáig,
mostanra már ennek is vége.
Várom a novemberi, nyirkos napokat,
hogy gyertyákat gyújthassak magam köré.*

Jártam előttetek

*Nem akarok már semmit
kitalálni a kedvetekért,
a legszebb napsütésben is
átgázoltatok rajtam.
Jártam előttetek, akár
egy betanított marbahajcsár
esőben, ködben, pocsoltyák között.
A széthajigált furulyák
mindig megszólaltak, amerre mentiünk.
S ti mégis a sodró,
idegen hangokért őrjöngtetek:
dzsembom, dzsembom, hej, tiradiri –
üvöltöttétek, ahogy a szátokon kifért,
a széklábak és a fák
összegabalyodtak a zajban,*

*s az otthoni fakó faládákban
fölijedtek a téli álmukat alvó mébek,
mint rostélyos, német lovagok,
a Vértes alatti temetőben.*

Sose volt a világban akkora csönd

Lászlóffy Aladárnak

*Mi kellett volna nekünk,
fanyar barátom?
Sötétebb esték? Sötétebb szobák?
Alagutak? Barlangok? Üvegkoporsók
zsúfolásig megtömve fekete pacsirtákkal,
hogy sírjunk és nevessiünk is
a mindennapos tébolytól,
mint az a gólyalábakon
lépkedő, bolond festő,
aki mindenkor tudta,
mikor ér véget egy-egy földi korszak?
Lenyűgöző volt, ahogy nézni tudott.
Ha akart,
kiirtott minden fát a közeléből
és kósza népekkel táncoltatta körül azt az egyet,
amelyet könnyörületből mégis meghagyott.
És hátán hozta
mindig a vihart a Hortobágyra,
hátán a vízesést is a hegyekből.
Sokszor gondoltam rá,
hogy egyszer megszólítlak benne téged,
de sose volt a világban akkora csönd,
hogy jutott volna időm erre is.*

Amulett

*Semmi sem él, csak ami túlél engem.
Semmi, csak ami márvány akar lenni,
elfogulatlan kő a legutolsó földrengésben,
Isten kezében amulett,
mikor már nem lesz semmi.*

Tükörjárók I.